

TAMTAM

Nezávislý skautský časopis ze Švýcarska

LEDEN 1995

ROČNÍK XXII (1994/1995)

ČÍSLO 2 (123)

DEN SESTERSTVÍ

Scházíte se na slavnostních schůzkách středisek i oddílů, abyste oslevaly Den sesterství. Každá z vás si obřadně nese svou svíčku a staví ji mezi druhé světýlka. Co světlo, to skautka. Světýlek přibývá, řadí se, tvoří obrys trojlístku. Trojlístek září jako slunce. Místo hvězd, které nám připomínají slib a zákon, planou větší světla. Také stříelka kompasu, ukazující vždy správný směr naší cestě, je osvětlena. Ale nejjasněji hoří základna, která znázorňuje lásku k lidem. Světlo svíček se odráží i v očích. Slavnostní nálada se vás zmocňuje. Věříte, že budete umět "úsměv rozdávat, dobrem pomáhat". Tak jako my se skautky scházejí už více než čtyřicet let. Na slavnostních schůzkách 22. února už vzešlo mnoho dobrých předsevzetí, narodilo se mnoho odvahy. Vaše babičky říkaly tomuto svátku všech skutek "Vzpomínkový den".

Blahopřeji vám všem ke svátku sesterství a jsem přesvědčena, že i naše nejmladší vyrostou ve správné skautky a ženy.

Časopis Junák /1970/

V březnu se sejdou v Mafikengu skauti mnoha zemí světa na Camporee. Význam tohoto městečka ve skautských dějinách jistě nemůžeme našim vyspělým čtenářům blíže ozřejmovat. U této příležitosti bude v Anglii zapálena pochodně, kterou skauti lodní cestou dopraví do Kapského Města a posléze do Mafikengu, kde stojí památník lorda Baden-Powella. Uvnitř bude pochodně hořet jako věčný plamen.

Tento s napětím očekávaný sněm měl konečně vnést jasno do našich stanov, aby byly v souladu s požadavky mezinárodních skautských ústředí WOSM a WAGGGS a zároveň vyřešit

strukturu ústředních orgánů Junáka.

Sněm proběhl ve skutečně věcném a pracovním ovzduší. Pracovalo se pilně a skončilo se včas. Těch zhruba 545 delegátů z celé republiky se ukázalo být pro podobnou jednání optimálním počtem. Nejdůležitějším výsledkem celého konání bylo to, že se v tajném hlasování přijala moderní varianta struktury ústředí, navrhovaná náčelnictvem chlapeckého kmene. Hlasovalo pro ni přes 320 delegátů. Tento návrh doporučuje, aby se ze všech tří náčelnictev a ústřední rady vytvořil jediný orgán, který se pak rozdělí na jednotlivé

sekce a podělí se i o oblasti působnosti. Členy a členky tohoto skautského "Superparlamentu" - včetně náčelníka a místonáčelníka, starosty a místostarosty a čtyři členy smírčí rady a ústřední revizní komisi - budeme volit na VIII. Řádném sněmu, který se bude konat do konce června.

Dále byl na sněmu přijat otevřený dopis poslancům parlamentu České republiky, kterým se Junák staví za iniciativu umělců a jiných kulturních pracovníků, protestujících proti amorálnímu působení filmů přeplněných vraždami, brutalitou, sedismem nebo pornografickými scénami a naléhavě žádá přijetí takových legislativních opatření, jaké už existují ve většině vyspělých kulturních zemí. Sněm navštívil i olomoucký arcibiskup Graupner, který vyjádřil činovníkům Junáka vděčnost za to, že pracují pro mládež.

Do dalšího sněmu bude pracovat na pozměňování stávajících skautských předpisů a zákonů zvláštní komise. Můžeme se těšit, že nová struktura našich ústředních orgánů bude pružnější a solidnější, než doposud.

Bohužel nás čeká zvýšení členských příspěvků: musíme dostát svým mezinárodním závazkům, zaplatit svých celých šest !/ placených pracovníků ústředí a umožnit klidnou existenci svým dvěma časopisům Skautingu a Skaut-Junáku.

Všechny nejdůležitější texty sněmu byly zveřejněny v prosincovém čísle Skautingu.

IDA /Starý Plzenec/

I NA SNĚMU MĚL TAMTAM ZVLÁŠTNÍ KORESPONDENTKU...

Součástí sněmu byla i výstava k příležitosti 75 let skautingu na Olomoucku. Byla moc pěkná se spoustou vkusných výrobků, kronik, fotografií a expozicí děl známého skautského grafika Ladislava Ruska /Šamana/, autora sněmového emblému. Výstavu doprovázelo i vydání almanachu.

BYLA BULA «Cuntrast»

V minulém čísle jsme informovali o průběhu celošvýcarského spolkového tábora /BULA/, který proběhl pod názvem Cuntrast. Slíbili jsme, že se k této události ještě vrátíme.

Poslední BULA byla největším skautským táborem, který Švýcarsko zažilo. Po dva týdny v ní pobývalo 22 tisíc 11-18letých skautů a skautek. Z toho bylo 670 cizinců. Ti nejvzdálenější byli z Paraguaye. Od roku 1925 to byla v pořadí osmá BULA a druhá, na které společně tábořili hoši i dívky. Předělá BULA proběhla v roce 1980 za účasti našich exilových skautů. Ta příští se nemá konat opět až po 14ti letech. Počítá se s ní v roce 2004.

Kromě vlastního táborového programu byly připraveny nejrozdůrnější aktivity: návštěvy výstav, továren a selských usedlostí /výroba sýrů apod./ Též rukodělné práce a sport nepřišly zkrátka. Táborníci se mohli vyžít od kopané až třeba po sebeobranu. Spatž k tomu poznamenává: "Byl to někdy opravdu fofr: po čtyřhodinové plavbě na vorech po řece Reuss jsme museli rychle mazat 25 kilometrů nazpět do tábora, abychom závčas stihli film v našem letním kině!"

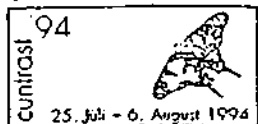
2 100 balíčků a 1 700 dopisů. Švýcarská pošta doručovala zásilky pouze na nádraží Willisau. Odtud se starali sami skauti o rozvážení pošty do jedenácti podtáborů. Bula měla vlastní poštovní směrovací číslo: 6131 Cuntrast.

Kdo se dnes vydá na dějiště BULY nepozná, že se tam v létě něco neobvyklého dělo. Příroda byla po skautském způsobu uvedena do původního stavu.

Nezapomínejme

Skautské tábory jsou již půl roku za námi. Jaké byly? Určitě pěkné, i když už zbyly jen vzpomínky. Dětské i dospělácké zapomnětlivost je sice nezměrná, ale nevadí. Vše se dá dohonit. Jak? Vedeme si přece skautský deník, jsou tu fotografie. Ty si uspořádáme s popiskami na zadní straně, abychom si mohli po čase oživit paměť. Věnujme pozornost i vývěsním skřínkám a nemusíme vyzdobit jen je. Požádejte třeba obchodníky, ať vám udělají místo na deset dní ve své výkladní skříní. Můžete tam dát na desku z hobry fotografie, táborevé časopisy, obrázky. Rád bych apeloval i na obecní úřady a podnikatele. Prosím, buďte nakloněni myšlenkám skautingu, který vždy vychovával k čestnosti, lásce jednoho k druhému, k přírodě, k vlasti. Věřte, že bude-li mít mládež takové zázemí, ubude vandalismu, ubude šikany, fetování atd. Zato přibude čistoty v ulicích a slušných občnů. Co vy na to - pomůžete? SÁSA

Tři poštáci a jejich šest skautských pomocníků také nenlenili. V průměru denně došlo

Dr. Velen Fanderlík:

NEUVĚŘITELNÉ ZÁHADY U MALÉ LHOTY

Stalo se to již velice dávno, když jsme tábořili na Českomoravské vysočině v údolí řeky Jihlavy. Bylo to velice malebné údolí, protože tam řeka tvořila hluboký, skalnatý kaňon a my jsme tam měli krásné tábořiště pod skalami.

Tedy bylo by to krásné místo, kdybychom brzy po nastěhování nezjistili, že je celé to údolí kolem našeho tábořiště zamofeno vosami. Jejich papírové hnízde byly snad všude: na každém stromě, na skalách, v kdekjaké škvíře. Bzučelo to tam od rozednění do západu slunce. Naši dopolední přesnídávkou býval chléb - že byl nemezán povídly, to nikdo neviděl, protože jsme měli krajíce pokryté vosmi, hemžícími se kolem kuchyně. Odvážil-li se někdo zarezit do země kůl, vyrostl se z díry mreč černožlutých vos.

Nebylo divu, že za dva dny vypedalo naše osazenstvo tábora jako po "klání a porubání". Kde kdo měl oteklé tváře i "jiné masité části" těla. Začínali jsme z toho být docele i zoufalí. K večeru jsme pělivali suché klesti a nedělali kouře, co se jen dalo, takže jsme pak páchli jako staré uzené. Vos však bylo stále víc a víc. Nakonec muselo několik chlapců k místnímu lékaři, protože je vosy poštipaly kolem očí tak, že chudáci skoro neviděli na cestu. Starý pan doktor se na ně podíval, zamyslel se a povídá: "Já to tem znám. Je tam krásné koupání, ale nikdo by tam nešel, protože se pak vrátí domů oteklý. Dám vám tuhle vodičku - je v ní čpavek a mezání". A pak dodal filosoficky: "Víte, nic si z toho nedělejte. Za tři dny si na to tak zvyknete, že vám to už vůbec nebude vadit. Vaše těle si vytvoří protilátky a po nějakém tom štípnutí už pak neotečete".

Nezbývalo nám, nežli tomu uvěřit. Nechtěli jsme se však dát těm zatraceným vosám tak lacině a tak jsme přes den označili kdejekou díru, odkud vyletovaly. Večer se navařil kotel vody a ta se pak do těch děr lila. Tak jsme zničili snad dvacet takových hnízd, ale vosy pořád přilétaly. Bůhví odkud.

Pan doktor však měl pravdu. Bodnutí po čase již nikomu neotekalo a my se přestali vos bát. Jenom zásoby cukru a marmelády jsme radši odnesli na neďaleký hrad Jestřáb, kde se vosy nevyškytovaly. /Snad se tam bály místní Bílé pení, ale tu prý tem nikdo nikdy neviděl./

V neděli však nastala katastrofa: to když se asi tučet rodičů přišlo podívat na své ratolesťi. Odcházeli pak domů oteklí jak po boxerském zápase. Sice jsme je utěšovali, že ta vosí kyselina je dobrá na revma, jim se však tohle léčení zdělo poněkud nepraktické.

Ve vesnici se po čase začalo říkat, že nás vosy neštípají, protože jsme "hodní hoši". Pak se však v Malé Lhotě začaly dít divné věci. Jednou ráno například přišel místní sadař do své aleje třešňi a co nevidí? Stály tem čtyři čerstvé natrhane koše. Když to pak vykládal po vesnici, říkali si o něm sousedi, že si asi večer trochu přihnul a pak zapomněl, že to natrhal sám. Když se mu to však přihodilo za dva dny znovu, tek se po vesnici začalo povídat, že to určitě musí být andělé. A když pak jednou stará vdova Procházková, co bydlela až na konci vesnice, našla ráno u chalupy naštipané dříví a kulhavému Velichovi kdosi neznámý okopal brambory, to už na anděly věřile celé vesnice. Ale to ještě nebylo všechno.

Když se zanedlouho - právě o

NEUVĚŘITELNÉ ZÁHADY U MALÉ LHOTY

půlnoci - vrátil strýc Nejedlý ze sousední vesnice, přihodilo se mu cosi přímo strašného. Když kráčel kolem zdi kostela, stoujícího poněkud stranou vesnice, spatřil náhle, jak se nedaleko něj pohybují maličká světýlka. Viděl jich prý několik, ale jakmile se na nějaké z nich zadíval, ihned zmizelo a jiné se pak objevilo o kus dál na druhé straně. Strýc se zděšeně schoval za strom a stál tam asi čtvrt hodiny, nežli ta světýlka zmizela. Pak běžel domů a vzbudil sousedy. Šli se podívat, co to bylo, avšak nenašli nic. Ale před první hodinou po půlnoci se zase objevila další a opět brzy nastala tma. Jen měsíc svítil, jako by se tomu směl.

"Pamatuju se, jak před mnoha lety taky ty světýlka v noci chodily kolem hřbitova a děly se tam pak moc podivný věci..." vykládal každému na setkání kostelník. A starý pan farář si při nedělním kázání neopomněl také přisádnit: "Určitě to byl starý Kopřiva. Po léta do kostela nechodil, bez posledních svátostí zemřel, ani s pánem Bohem, ani s lidmi, které šidil, jak mohl, se neusmířil. Proto nemá v hrobě pokoje".

Jen my v táboře jsme na tyhle řeči o tajemných silách nic nedali. Jen jsme se potutelně usklibovali. Věděli jsme své.

Kdepak strašidla! Ty všelijaké zázraky jako natrhané třesně, našťipané dříví a okopané brambory - to byly tajné dobré skutky našich několika chlapců. Skládali tehdy zkoušku tří orlích per a proto museli takové věci udělat. Ale tak, aby to nikdo nevěděl. Světýlka u hřbitova byla zas výsledkem práce mého bratra Miloty, který měl rád romantiku a záhady. A taky říkával: "Když se něco dělá, tak se to musí udělat pořádně a zájímavě". Takže pak poslal o půlnoci dvě družiny na lov za pokladem, aby musely hledat se

svíčkami právě v "hodině duchů" dopis uschovaný ve hřbitovní zdi. On tomu říkal "otužování".

Co by tomu ovšem řekli pan farář a kostelník, kdyby se dozvěděli pravdu, to jsme si raději nevyzkoušeli.

Byl to však jeden z mých nejkřesnějších táborů, protože všechno nekonec dobře dopadlo.

/Se souhlasem Miloty Fanderlíka upravila IDA, která momentálně zpracovává další Velenovy povídky pod souhrnným titulem "Strašidelné historky"/.

RUSSIAN SCOUT NEWS

Published by the National Headquarters of the Russian Scout Association

It is with great sadness that we mourn the untimely passing of Scoutmaster Margarita Suwalov, Editor and Publisher of Russian Scout News. Margarita lost her fight against cancer on October 4, 1994, at the age of 59.

Rita, as she was known to friends, fought valiantly through the entire length of her illness, and in the finest Scout tradition never complained. She lived by a simple motto: "He who cannot bear a cross, cannot wear a crown."

We pray that the Almighty grant Margarita Life Everlasting. Vechnyaya Pamyat! (Eternal Memory)

November 1994

MALÍNOVKA Z NEW YORKU BYLA DLOUHOLETOU SPOUPRACOVNICÍ TAMTAMU. ZNALI JSME JI OSOBNĚ A ŘÍKALI O NÍ, ŽE MÁ ZLATÉ SRDCE...

"Vječnaja pamjať!"

SAMOVA
VÝTVORÁRNA

TÁBOR V ZAPOMENUTÉM LOMU

Náš letní tábor v Zapomenutém lomu se uskutečnil za tropických veder. Skautský Pán Bůh nám chtěl asi vynahradit to deštivé příkoří z předloňska a tak fajrovál a fajrovál. Díky tomu tvořila polovina táborového programu náměření se ve vodě. Nic rozumnějšího se totiž mezi jedenáctou a sedmáctou hodinou dělat nedalo. Teplota se denně šplhala přes 35 stupňů a to jsme ještě byli docela mazaně "zašití" mezi skalami v lese.

Užili jsme si dosytosti sluníčka, vos i koupání. Ale i přes tu výheň to byl od prvního do posledního dne tábor vpravdě skautský. Kluci dokázali vlastními silami zabezpečit jeho výstavbu, chod denní i noční služby, přičemž ctili a dodržovali všechny naše skautské obyčeje i tradice. Nebyla jediná směna, které by samostatně nezvládle nelehký úkol nakrmit hladové krky. Hodně nám v tomto směru pomohla naše nová Kuchařská kniha, ale také zkušenosti z Kuchařských dnů, které jsme v průběhu roku několikrát uspořádali. Jídla bylo dost a bylo "jedlé". Nechybělo ovoce, čerstvá zelenina a sem tam se našlo něco dobrého i pro mlsné jazyky.

Nejnáročnějším bodem táborového programu byl třídní výsadek. Však už se na to Kondoři těšili celý rok. Jednotlivé družiny samostatně vyrazily do poměrně značných vzdáleností, které měřily vzdálenou čarou asi 35 kilometrů. S minimálním vybavením a limitovanými finančními prostředky museli kluci tuto vzdálenost nejen zdat, přenocovat v přírodě a postarat se o stravování. Jejich dalším úkolem bylo prozkoumání a zmapování toku Bobřího potoka. Kondoři se drželi dobře a svěřené poslání splnili. Budou mít zase rok na co vzpomínat...

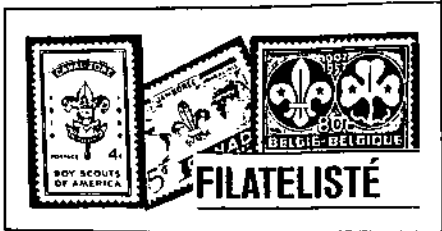
SAM /Litoměřice/

Další rána válečným štváčům!

B A T U M

V TAMTAMECH č. 115 a 116 jsme si požvatlali o "skautské velmoci" Mongolsku. Chudí obyvatelé jurt si totiž vylepšili své kapesné vydáním "skautských" známek a aršíků. Nyní se objevila další rána válečným štváčům - "skautské známky" BATUM. O těchto bezcenných nálepkách jsme pro vás vybrali článek z časopisu ZIPPS.

"Po rozpadu SSSR se vyrojile řada zemí a zemiček bývalého rudého impéria a s nimi samozřejmě jejich známky. Leckteré jsou skutečnými známkami sloužícími poštovnímu provozu. Ne však všechny!

Objevil jsem na burze tiskový list se šesti známkami a aršíky s názvem státu BATUM. Přiznávám se, že nevím na kolik států se SSSR rozpadl. Pochybuji ale, že Batumi je mezi nimi. Téměř s jistotou můžeme tyto "známky" směle zařadit k jiným nálepkám typu Nagaland atp. V historii filatelie není BATUM novinkou. Velký přístav na břehu Černého moře /Gruzie/ byl v letech 1918-1920 obsazen britskými vojsky. V tomto období bylo vydáno přes 50 známek. Většinou přetisků na známkách ruských.

Emise, o které vám píši, nenese žádné datum, ale zřejmě není starší dvou let. Jde o čistě komerční záležitost, protože v poslední době frčí "houby na známkách" /já raději smaženici/. Aby byl tento rádoby filatelistický materiál ještě prodejnější, objevila se

BATUM · BATUMI · БУДУМ

v pravém dolním rohu skautská lilie anglického typu. Jsem ochoten věřit tomu, že se v Batumi začíná rozvíjet skauting, ale ten sotva bude mít spojitost s touto emisí. Když ji nebudete mít, nic se nestane". Tolik ZIPPS.

Německý časopis SCOUTPOST k tomu poznamenává: "Jestliže se opravdu jedná o skutečné známky, jsou prvními, které znám, kde je namísto státu uvedeno město. Kromě toho se tam donedávna mydlili hlave nehleva". Závěrem článku SCOUTPOST žertovně uvádí: "Každopádně můžeme doporučit sběratelům z řad skautů sv. Jiří poslední známku emise: St. Georges Mushroom".

Pohledem na zapřešený redakční glóbus jsme zjistili, že gruzínské Batumi je hlavním městem jakési Adžarské autonomní republiky. Z výdobytků /a dalších bolševických dobytků/ se tam raduje 136 tisíc obyvatel. Dovedete si představit ten nepředstavitelný zmatek na ulicích, když desetitisíce batumských skautů pochodují na sběr hub?

Odložme však šprtouchlet, které se do seriózního TAMTAMU ostatně ani moc nehodí. Co můžeme očekávat dále? Nechájí-li se nevědomí sběratelé nasytit a budou-li lačni bezcenných nálepek, můžeme se brzy dočkat dalších překvapení. Součástí Gruzie je i Abcházie. Nebylo by zajímavé, kdyby tam nějaké městečko vydalo skautské "známky"? Co byste řekli motivu "skautští mamuti"? A co takové Jižní Osetie? Bývalí soudruzi se tam vesele vyražďují. Němětů na "skautské známky" by se tam našlo dost: skautský tenk, skautské nášlepná mina, skautský kulomet a tak všelijak podobně...

**VÁNOČNÍ
A NOVOROČNÍ
SKAUTSKÉ
ZVYKY**

všech možných značek. Mužstvo se postaví do řady a vycení zuby. Dva lodivodi pak tahají lanem sem a tam. Po této očištění zubů je nutné očistit celý obličej. Nejlépe prý říční vodou...

Jiný pražský oddíl nezshazuje papíry od dáreků, ale zabalí je do jedné obrovské koule. Tu potom zapálenou pouští členové oddílu po hladině vltavské zátoky, u které mají svoji klubovnu.

Jiné oddíly už po léta praktikují hezký zvyk: osvobozování kaprů. Každé družine si musí předem vydělat tolik peněz, kolik je potřeba na zakoupení jednoho živého kapra u stánku na předvánočním trhu. Toho potom opatrně vezmou a pustí ho na svobodu do řeky nebo do rybníka.

Roveři z pražského Starého Města založili a udržují pěknou tradici vánočních koled. Na Štědrý den se vydávají do ulic a zpívají koledy pro radost svou i kolemjdoucích.

Jiný oddíl pořádává "Večer světla", při kterém skauti pouští po Labi lodičky se zapálenými svíčkami.

I my, Kondoři, nezůstáváme pozadu. Už před Štědrým dnem vyrážejí naše vlčata do lesa nad Bídnicí, aby tu připravila zvířátkům vánoční nadílku. Vyhlednou si tu jeden malý smrček a ozdobí ho jablíčky, oříšky, mrkvemi, semeny zalitými v loži a dalšími zvířecími dobrotami. Ráno na Štědrý den se všichni Kondoři sejdou před litoměřickou katedrálou

Vánoční a novoroční čas má své kouzlo, atmosféru i prastaré zvyky. Také některé skautské oddíly si vytvořily svoje zvyky a obyčeje. Sice ne tak staré, ale určitě stejně pěkné a zajímavé.

Členové jednoho pražského skautského vodáckého oddílu si například před svou vánoční schůzkou originálním způsobem čistí zuby: dlouhým lodním lanem, na kterém jsou napatlány zubní pasty snad

Koncem roku TAMTAM opět obdržel několik přehrší vánoček a novoroček. Způsobily nám velkou radost. Bohužel nebylo v našich silách na všechny odpovědět. Tak všem odesilatelům děkujeme alespoň touto cestou.

sv. Štěpána, aby odtud vyzvedli mezinárodní skautskou štafetu - Betlémské světlo. Roznesou je pak do svých domovů, přátelům a opuštěným lidem.

Ani na Nový rok nelenošíme. Každoročně už ráno v osm hodin se sejdem a společně vyrazíme na vrchol Rádobyly na naši první výpravu v roce. Po krátkém skautském obřadu na vrcholku kopce, při kterém si zazpíváme a popřejeme si všem nejlepší do nového roku, oslavíme tak společně také narozeniny našeho Koblížka, který se narodil právě 1. ledna.

Pokud i vy ve svých oddílech máte nějaké pěkné a zajímavé vánoční nebo novoroční zvyky a obyčeje, tak nám o nich napište. Rádi s nimi seznámíme i ostatní.

KONDOR (Litoměřice)

"To mi všechno poslal Jestráb !!!"

Tak konečně! Konečně se mi naskytla možnost zúčastnit se 4. setkání skautských sběratelů v Preze. Ze Švýcarska to není jenom skok, takže jsem neměl příležitost přijet na minulá setkání. Teď se mi to ale nakonec přece jenom povedlo.

Již brzy ráno se začínali skautíci v krojích i v civilu sjíždět na pražské Vinohrady, aby si výměnou mohli obohatit své sbírky. Přijeli též sběratelé ze Slovenska, Německa a Rakouska.

Výstavní stoly se prohýbaly pod poštovními známkami se skautskými motivy, skautskými pohlednicemi, starými časopisy, opasky, přezkami a částmi výstroje. Člověk nevěděl, kem dříve skočit. Mne samozřejmě nejvíce zajímaly kovové skautské odznaky. Nejen proto, že je vážně sbírám. Slíbil jsem totiž Old Kiwimu, že se mu po něčem chybějícím porozhlédnu. Ale snad jich máme oba tolik, že ty staré, které nám ještě schází, nebyly k nalezení. Tak jsem pro nás oba vyměnil alespoň několik novinek.

U jednoho stolku jsem obdivoval poměrně mnoho našich exilových/zahranických odznaků a otázel se vystavovatele, kde k nim přišel. "To mi všechno poslal Jestráb ze Švýcarska", zněla odpověď a já se tak osobně setkal s jedním ze sběratelů, se kterými jsem byl doposud pouze v písemném styku. Radost byla na obou stranách.

Přivezl jsem do Prahy své tablo s odznaky našich exilových/zahranických skautů, aby sběratelé viděli, co jsme za ta dlouhá léta v cizině vydali. Údivu a hlavně zájmu bylo moc. Ale nemohl jsem vyměnit ani kousek, protože všechny tyto odznaky jsou rozprodané a mám je pouze po jednom kousku ve své sbírce. Nebo snad někdo ví o někom, kdo by "pustil" naše odznaky z Exiloree? Valí se někde bez zájmu v zásuvice medaile k 75letému výročí skautingu, které jsme udělovali v Aerbergu? I ony velké odznaky Vienna 90 a tři lilie s letopočty 1968-1988 jsou velmi hledané.

Ale kde nic není, ani sběratel nebere...

JESTRÁB /Neuenhof/

SKAUTING VE SLUŽBÁCH PODNĚCOVATELŮ VÁLKY

Jakýsi rudý pisálek - zasloužilý soudruh Alois Poledňák - zazářil v roce 1953 na bolševickém "literárním" nebí neuvěřitelnou 94stránkovou pablinou. Zmíněné individuum svou slátaninu budovatelsky nazvalo "Skauting ve službách podněcovatelů války". Doporučujeme ji k přečtení každému psychiatrovi. Co odstavec, to snůška srandy. Jenže všeho moc škodí. Komunistický grafoman např. na 51.straně výplodů chorého mozečku přirovnává Baden-Powella k Hitlerovi. Přesto budeme zhuštěný výběr pitomostí Lojzika Poledňáka ke všeobecnému obveselení zveřejňovat na pokračování. Seriál jsme původně chtěli nazvat "Z fantazií jednoho cvoka", avšak onen polední soudruh se prý vyhral ze smetiště dějin a po výměně rubášky za civilizovaný oblek prý v ČR úspěšně buduje kapitalismus. Tak abychom třeba neměli oplétačky se staronovými estébáky... /Mezilitulky TAMTAM/.

CO SKAUT, TO OHLOUPENÝ BLB

Po úvodu, o kterém se pro nedostatek místa nemůžeme zmínovat, avšak který by patřil do každého Srandokapsy, se soudruh Lojzík rozplývá nad moudrosti svých chlebočerců a žvástoty soudruha alkoholika Klémy. Duševní ubohost nejvyššího stupně. Avšak již zde nás na str.10 zaujala bolševická definice skautingu:

"Skautská organizace je dnes nástrojem v rukou mezinárodní buržoazie, která jí používá k ohlupování mladého pokolení a k šíření válečné hysterie, která z jejich řad vybírá své agenty a školí je. Mezinárodní skautská organizace se stala nástrojem příprav nové světové války, reservoárem špiónů a diversantů, žoldnéřských vrahů v Koreji, ve Vietnamu, Indonésii a jiných koloniálních zemích".

SLOUŽÍ ZA ŠPINAVÉ PENÍZE

Přeskočili jsme mnoho podobných pitomostí soudruha Poledňáka, abychom se na str.22 dozvěděli

další rozverné debilnosti.

"Mezinárodní skautská organizace stojí na straně podněcovatelů války. Jejími hlavními mecenáši a patrony jsou američtí miliardáři - Rockefellerové, Morganové a jiní. Ti přirozeně nemohou dopustit, aby se ozvalo z úst jejich sluhů - vedení mezinárodní skautské organizace - slovo mír, natož aby ze mír bojovali. Mezinárodní skautská organizace čerpá své finanční prostředky z trezoru bank amerických miliardářů, hlavních vinníků obžalovaných na soudu lidu z úkladů o mír. A za tyto špinavé peníze jim také věrně slouží. Do rozhrání těla byli ochotni čelní funkcionáři Junáka osnovat pikle a úklady o bezpečnost republiky, jen aby si vysloužili pochvalné uznání amerických dobrodruhů v cylindrech".

Dále se soudruh Lojzík zajímá štěstím nad monstrprocesy se skautskými činovníky, aby nás na straně 23 poučil, že:

"Vidíme tedy, že Baden-Powell

THE DAILY QUATSCH

COPYRIGHT BY DIVINE AND LOVELY OLD KIWI

"Letos uplyne 50 let od popravy skautů a příští rok 50.výročí založení mohly na Ivančeně. Jsem posledním z ostravské Třicítky, která památník začala budovat a 28 let ji chráním. Šest let jsem si za Ivančenu odseděl v Jáchymově a ve Valdicích. Nebyla to žádná psina", píše Dáblík z Ostravy. ● Dobrotivý Jestřáb nechal zhotovit osm pamětních plaket, které věnoval svým nejmilejším skautským kamarádům. Stříbrné plakety byly vyrobeny z raznice odznaku 1. Jitřenky. Na jejich rubu je nápis: "V upomínku na konec komunistického teroru věnuje Jestřáb". ● Ve velmi zajímavém almanachu havlíč-

Ví někdo ze čtenářů o této organizaci a její činnosti na českém území???

kobrodských skautů "Diamantové jubileum" jsme se mj. dočetli, že v květnových dnech roku 1945 chytili pohledští skauti na louce u lesa velbloudici a dopravili jí ke klubovně. Velbloudí dāmu nezvali Pepčou a telefonicky jí nabídli pražské zoologické zahradě. Protože s vlaky byly těsně po válce veliké problémy, rozhodli se skauti milého exota dopravit do Prahy pěšmo. Domlu-

vili štafetové předávání. Velbloudice budila respekt a pozornost po celé cestě. V ZOO dostala jméno Junačka. ● O setkání sběra-

telů píšeme na jiném místě tohoto vydání. Bobr ze Slovenska nám také zaslal několik řádků: "Byla tam spousta skautského materiálu. Přítomní rakouští sběratelé mi spíše připomínali kšeftáře. Na výměnu neměli nic, avšak na prodej nabízeli vše možné, i mnoho československých věcí. Jenže buď za šilinky nebo v přepočtu na Koruny. Pro nás to bylo nepřiměřeně drahé". ● V bernském poštovním muzeu probíhá do 26.2. výstava o začátcích skautingu. ● Moc děkujeme všem mecenášům, kteří přispěli na tiskový fond TAMTAMU. Nejvíce dal Jestřáb. ● Ve své knihovně ještě nemáte Dáblíkovu "Zalesáckou kuchyni"? To je chyba! Kniha obsahuje 135 receptů pro skauty a zalesáky. Dá se podle ní kmochnit nejen v přírodě, nýbrž i doma. Autor všechny recepty "odvažil" prakticky. Cena pouhých 30 Kč. Objednávky: Nakladatelství a vydavatelství Trepmp, K lesu 8/65, 713 00 Ostrava-Heřmanice. ● Již zjara jsme ze Slovenska dostávali poplašené zprávy, že pražský časopis Cín zanikl. Nyní nám Bobr sdělil: "Cín vychází dál. Pro slovenské odběratele však jeho čísla trčí někde v Bratislavě. Re-

JEN PADLÝ NA HLAVU
SI NEPŘEDPLATÍ
TAMTAM !!!

Cookiefon: 031/371 84 69

Memoriál K. H. Máchy

1. oddíl Kondorů z Litoměřic uspořádal již 4. ročník Memoriálu Karla Hynka Máchy - štafetového běhu hlídek z vrcholu Radobýlu. Je vzpomínkou na úprk zmíněného básníka k požáru v Litoměřicích, který vypukl 23.10.1836.

Memoriál byl v době vzniku /1991/ vlastně jakousi "rodinnou" akcí. Nikoho tehdy nenašlo, že zakrátko přeroste do nynějších rozměrů. K běhu se přihlásilo 51 hlídek s 255 závodníky. Přijeli z Prahy, Brna, Ústí n.L., Lovosic, Terešína, Mělníku /kluci přivezli krásnou oddílovou vlajku z roku 1945/, dále z Ledče n. S. a Ostrova n. Ohří. Oproti minulému závodu to byla účast dvojnásobně vyšší.

První potíže se projevíly při ubytování. Na příkladu brněnských vlčat vidíme, že byly úspěšně vyřešeny tzv. "ukládáním

THE DAILY QUATSCH

COPYRIGHT BY DIVINE AND LOVELY OLD KIVI

ďakce Činu se prý nějak nedohodla s distributorem a ten časopis jednoduše nerozeslal".

● Evropského Jamboree v Holandsku se zúčastnili i čeští skautiči. Sam z Litoměřic nám napsal zážitek jednoho z nich: "Snad až do smrti se budu stydět za to", vyprávěl hoch, "jakým způsobem jsem byl nucen zapalovat slavnostní táborák. Nejprve jsem se sice dmul pýchou, ale když jsem viděl hranici postavenou z rozlámaných bedniček... Pak mi do ruky vrazili klacek o-motaný hadrem namočeným v petroleji. To už jsem se tak slavnostně netvářil". Sam k tomu podotýká: "Inu - jiná zem, jiný mrav!" ● TAMTAM neprochází vůbec šádnou jazikovou úplavou. Pšak To je vy-dět!&! ● Howgh! ●

sardinek do krabičky". Tato metoda spočívala v tom, že vlčata si na chodbě Skautského domova odložila batohy, přezula se a pak v zástupu napochodovala do klubovny, které se po několik příštích dnů měla stát jejich domovem. Tam je vůdci Sam a Cvoek poskládali na podlaže. Jedno vlče vedle druhého. Jedním okem přitom sledovali, kolik těch malých lidiček na chodbě ještě zbývá. Díky "sardinkovému systému" se nakonec do klubovny složili nejen ti malí, ale i oba dospělí dlouhání.

Samotný závod měl rychlý spád. Nejprve vystartovali z vrcholu Radobýlu ti nejmladší, pak starší. Naposledy vyběhla hlídka litoměřických vůdců. První místa šesti kategorií obsadily hlídky z Lovosic /3x/, Prahy, Ledče nad Sázavou a Litoměřic.

Ale tím nepínávaný běh ještě zdaleka neskončil. Bylo totiž nutno ještě najít a "odchytit" jedno zbloudilé vlče z Prahy, které při běhu z Radobýlu seběhlo v zápalu boje z trati a kamsi zmizelo. Všechno dobře dopadlo a při slavnostním zakončení v cíli nikdo nechyběl. Vlastně bylo o jednoho navíc! Tím "přírůstkem" byl starosta Junáka Jiří Nvrátil. Nečekaně se objevil a chtěl startovat za hlídku vůdců...

SLOVO BRATRA STAROSTY ...

"Rekl bych, že terenní běh, který vlastně založil K.H.Mácha, je skvělou příležitostí k tomu, aby se světloušky, vlčata, skautky i skauti setkali, poznávali se a navazovali přátelství. A to je právě to, co potřebujeme, abychom opět vytvořili jednotné a silné hnutí.

K.H.Mácha trať Radobýl - Litoměřice uběhl za půl hodiny. Vy jí urazíte za sedm až jedenáct minut. Jenže on na to byl sám, a navíc byl určitě lepší básník než běžec.

Přejí vašim budoucím závodům hodně a hodně ročníků... !

Jiří Nvrátil
Jiří Nvrátil
starosta Junáka

ABSOLUTNĚ NEJ-
RÝCHLEJŠÍ v do-
savadní historii!

Memoriálu byla letos hlídka skautů Šipky Lovosice, která trať zdolala v čase 6,48 minuty

Sam se ze všeho pomslu zotavuje a začíná se zabývat myšlenkami na letošní - již pátý - Memoriál K.H.Máchy.

KONDOR /Litoměřice/

Vstanou noví bojovníci . . .

mne napadlo, když jsem si přečetl úvahu PhDr. Pavla Macháčka, kterou pronesl jako referát na konferenci, konané 12.-14. září 1994 na téma

Evropské hodnoty demokracie a výchovy po zkušenostech s komunistickou výchovou.

Připadal jsem si jako Alenka v říši divů : tento "skautský bratr" chtěl či ještě i chce přesvědčit veřejnost, že dřívější režim nebyl jenom černobílý. Samozřejmě že nebyl, byl rudý a to není pro nikoho novinkou.

Pravdu má, že vše nebylo v pionýrské organizace špatné a že skauing není vždy nadějí lidstva. Tu i tam byly nedostatky i úspěchy. Kdybychom ale chtěli hodit na váhy spravedlnosti činy obou organizací, převažovalo by zlo Pionýra a jeho vedoucích velice výrazně. To trocha dobra, která zůstávala v organizacích, ovládaných komunisty byla tak malá, že se nehodlám o tom zmiňovat.

I já tedy odsuzuji Pionýrskou organizaci, odsuzuji také ČSM a veškeré organizace, kde měli prsty komunisté. Za jejich vlády neměl člověk jistotu co bude, zda to, co včera bylo jako dobré od nich samých propagováno, nebude zítra zavrženo a odméněno dlouholetým žalářem. Tak to nechci, nechtěl jsem a chtít nebudu. Je mně proto k smíchu, když se Pavel Macháček přiznává k členství v komunistické straně a snaží se jiné přesvědčit, že o tom, co se dělo v koncentračních táborech, věznicích a o popravených a mučených nic nevěděl. To nesvědčí o jeho inteligenci i když si před jméno klade titul PhDr. Já jsem o několik let mladší a věděl jsem to a vědělo to celé lidstvo od začátku do konce. Celá dlouhá léta se o těchto zverstvech mluvilo a psalo po celém světě. Kdo chtěl vědět, dověděl se vše. Proto tyto výmluvy jsou stejné jako ty za nacistické éry v Německu. Jen kdo se nezajímal o osudy druhých, diskutoval se stejně věrnými a četl jen stranický tisk, ten se to nedověděl. Pravda se ale nedá zamlčet.

I já jsem proti práci členů Komunistické strany Československa v Junácké/skautské organizaci. Tito členové mají na svědomí krev, desítky tisíc let koncentračních táborů a nesmírné utrpení lidstva. Každý je vinen. Morálně vinen. Každý z nich platil příspěvky, zvedal ruku při hlasování a dával důvěru dělnické třídě, která byla sama podvedena. Komunistická strana byla a je největším nepřítelem lidstva od doby, kdy člověk vylezl na světlo Boží ze své jeskyně, aby se poohlédl po něčem k snědku.

Musíme samozřejmě také rozlišovat : byli velcí a maličtí komunisté. Ale i ti nejmenší mají svoje svědomí, pokud nějaké mají, zatížené vinou úměrně své tehdejší funkci či zaangažovanosti pro režim. To je jejich trest.

V té souvislosti si připomínám Důvěrné rozhodnutí Ministerstva vnitra Z/132841-4, kterým byl dán pokyn, aby všichni funkcionáři bývalého Kuratoria pro výchovu mládeže nebyli po dobu tří let povolávání k výkonu veřejných funkcí nebo z nich na stejnou dobu odstranění.

My však máme samet a tak po listopadu 1989 byli tito lidé hned na tribuně a sami hlásali to nové, co před několika dny zavrhovali.

Sám Svojsík řekl, jak se ho pan Macháček dovolává, v r. 1938 toto : "Bojím se o budoucnost. Nevedem to v republice dobře. Vidím kolem sebe ve veřejném životě tolik chytračení, nepoctiví lidé a prospěcháři jsou na rozhodujících místech, nezištná a poctivá služba pomalu mizí ..." Co by řekl Svojsík dnes ?

Jak byste se dívali vy, bratři a sestry na mne, na Jestřába a zdali byste mi svěřili děti k výchově, kdybyste věděli, že jsem členem i-

talské mafie ? Také zločinecká organizace, ale ve srovnání s komunisty jsou to jenom učedníci.

Dále br. Macháček praví : "Chtěli jsme socialismus." Kdo jsme to my, kdo jej chtěl ? Měla to být podle něho vytoužená spravedlivá společnost. Nevěděl pisatel o Gulagu ? Jak to, že nevěděl v r. 1948 o realitě v Sovětském svazu ? Nic nevěděl a chtěl převzít jeho myšlenky. Není to trochu lehkomyšlné ? V té době jsem byl učedník a věděl jsem to.

Je pravda, jak píše pan Macháček dále, že každý režim si přeje a chce vychovávat mládež k obrazu svému. To bylo a bude. Zde ale musíme rozhodnout, když si chceme demokracii zachovat, jak a jakými metodami ta či ona společnost toho chce dosáhnout. V žádném případě nesmí stát na cestě koncentrační tábory a nepřehledné řady mrtvých.

On prý odsoudil v r. 1948 únorový převrat. Jeho počin, jak popsáno v mém článku Teroristy vedl Macháček na jiné stránce dnešního Tamtamu by tomu nenasvědčoval. Ale i kdyby odsoudil. To není moc a lidem či mládeži to nepomohlo. Proti této zvlí jsi toho asi moc neudělal a asi jsi čekal, jak to dopadne, aby jsi se přidal k vítězům. A KSČ se nestala garantem této vytoužené (podle Tebe) cesty. Ani se jim stát nemohla. To měl již Stalin za sebou přes 30 miliónů obětí. Čekal jsi, že to bude v Československu jiné ? Socialismus a komunismus zkrachoval (Ty tvrdíš, že ne) na celém světě. Tak je třeba začít od začátku, zachovávat lidské a demokratické principy a nikoliv kritizovat a napadat časopis ČIN, který se o toto snaží.

Máš pravdu, že i v Pionýru byli někteří vedoucí, kteří nebyli ortodoxní. I zde byly uplatňovány některé skautské myšlenky. Pionýr odkoukal některé skautské praktiky. A byli i vůdcové, kteří pod pláštěnkou Pionýra praktikovali skautskou výchovu. Ale nikdy jsem neslyšel, že by takové oddíly vedli členové z ústředí Junáka. Byli to vždy ti mladší dvaceti let, kteří riskovali, že se na to přijde a bude zle.

Že prý je nesmyslem zatracovat každého komunistu. Ani bych neřekl. Každý by si měl odpykat to, co zavinil. Po válce byl zaveden tzv. Retribuční dekret. Starší si na to jistě pamatují. Zde byli odsuzováni lidé za spolupráci s nacisty. I dnes by měly být tyto dekrety zavedeny.

Dále píšeš, že jsi poměrně brzo začal odmítat stalinismus. Vykládám si to tak, že jsi byl plným srdce pro něj. Aspoň pro začátek. Každé káfe stačí, aby dostala šup, pak jede sama.

Moje rekapitulace :

Zamítám členy Komunistické strany Československa a upírám jim právo zaujímat funkce ve skautské organizaci.

Odmítám ty, kteří odsuzují časopis ČIN.

Stavím se resolutně za základy a myšlenky demokracie a odmítám jakékoli jejich poškozování či jako prostředek vyhnout se odsouzení za své činy.

Nesouhlasím se zapojením Junáka do jiných organizací, aby byla vytvořena nějaká společná organizace mládeže. Junák musí být samostatnou organizací dětí. Bude to těžší, budeme odkázáni jen sami na sebe, ale sami bude rozhodovat co a jak.

Ještě k upamatování. Skauting není a nikdy nebyl organizací, která učila děti jen dělat oheň, tábořit či pozorovat hvězdy. To uměla i organizace Pionýr. Skauting je řehole, která se snažila vychovávat děti k jiným, vyšším cílům. Jednoduše řečeno : vychovávat lepšího

Vstanou noví bojovníci . . .

člověka. Víím, že v České republice to nebude snad po dvě generace lehké. Děti mají a vidí, až na vzácné vyjímky, negativní příklady v rodině samé. Jak se to mají děti rychle učít? Musíme se připravit na dlouhý boj, abychom získali čistou dětskou dušičku. A ten boj se vyplatí, když zavrhneme a odsoudíme všechny překážky, které stály a ještě stojí skautské organizaci v cestě.

Jestřáb, Švýcarsko

Ještě pár perliček z onoho projevu PhDr. Macháčka :

- Chtit dnes znemožnit všem lidem kolem Pionýra práci s dětmi je nedobrý projev fundamentalismu.

Pozn.red.: ale Pionýr existuje i nadále.

- *Zdá se mi, že je antikommunismus jakási choroba, kterou by bylo třeba léčit nějakým novým penicilinem.*

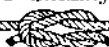
- *Na shromáždění v Domovině jsem si uvědomil, že v tehdejší politickém klimatu nelze nic podnikat bez KSČ. Proto jsem založil stranickou skupinu ve vedení Junáka.*

Závěs z korálků

Potřebujeme zbytky vlny (pokud možno rovné, nevypárané) a skleněné korálky. Vlnu nastříhejte na kousky, dlouhé asi 24 cm, jejich počet zvolíte podle síly - budete potřebovat 4 prameny po 3 - 4 vláknech. Na oba konce jednotlivých pramenů navlékněte korálky stejné barvy v různých odstínech - od nejtmaššího k nesvětlejšímu. Oba konce zajistěte uzlíkem. Pak si připravte ze stejného počtu vláken vlny závěs na krk. Na něj navlékněte pár korálků, oddělných uzlíky. Doprostřed přehněte 4 připravené prameny s korálky a zavažte. KVAPKA (Prošov)

SKAUTSKÁ SETKÁNÍ vždy znamenají porozumění a bratrství. A právě takové jsou srazy v rázovitém koutu Valašska ve Štítině nad Vlčí, které se nazývají SCUK /viz TAMTAM č.121/. Protože tato oblast dnes už je vlastně pohraničním pásmem, skýtá svou polohou výhodné místo k setkávání skautské mládeže z obou stran novodobé české a slovenské hranice. Na minulém SCUKu se šlo více než padesát roverů a rangers. Na startu nočního závodu stály kromě místních metadorů hlídky ze Zlína, Pozlovic, Slavičína a Brumova. Ze Slovenska přijeli přátelé z Nové Dubnice a Dubnice nad Váhom. Nejlépe si vedla hlídka chlapců ze Slavičína, druhá byla smíšená hlídka 4. střediska Zlín a na třetím místě se umístili chlapci z Dubnice nad Váhom. BOBR /Horné Srnie/

Ostravská čtverka pořádá 4.2. Velkou cenu Severní Moravy v lasování, nahazování smyček a chytání telete. Současně proběhne další ročník soutěže ve vázání uzlů Uzlařská regata. Informace: Jiří Kolář, U dílen 3216, 725 00 Ostrava 23. /Pozor! Na dopisy so Švýcarska nalepuje pouze tříkorunové známky!/

dopisy na redakčním stole

Ve 121. čísle TAMTAMU jsem se dočetl, že v královéhradeckém skautském krámu prodávají velmi pěkné sliabky s českým lvem místo s psí hlavou. Prý byly vyrobeny jako protest proti monopolu pražského JUNU. Nikde jsem se ale v TAMTAMU nedočetl, že mimo Junáka existují v ČR ještě dvě další organizace, které k opravdovému skautingu mají mnohem blíže než Junák s řadou komunistů v čele. Je to jedná YMCA se svým skautským odborem a pak Svaz skautů a skautek České republiky, který právě ve svém znaku má českého lva. Přikládám kopie odznaků. Jedná se nejen o monopol pražského JUNU. I Junák se snaží o výhradní právo na "skautskou výchovu", kterou si ale někteří funkcionéři /jinak se nedaří nazvat/ představují zcela po svém - okleštěnou o první princip skautské výchovy.

SIRCHÁN /Praha/

Ve 115. čísle TAMTAMU /leden 1993/ jsme zveřejnili: "Kromě Junáka existuje v Čechách již delší dobu Svaz skautů a skautek Čech, Moravy a Slezska. Další organizací jsou YMCA skauti". To tedy opravdu není příliš obsedná zpráva. Avšak, co činit, když nám nikdo nic bližšího nenapíše?

OLD KIVI

Teroristy vedl Macháček

Již od roku 1988 si mohou sběratelé obohatit své sbírky o odznaky "Přítel skautů", které každoročně vydávám. Pro letošek jsem zvolil motiv sv. Jiří, který zápolí s drakem. Symbolizuje boj dobře proti zlu. Sloužit blahu by měl mít každý skaut v krvi. Nikoliv přispívat zlu.

Proto mi neskakuje husí kůže, když si vzpomenu na neblahou událost v roce 1948, kdy banda teroristů - jakýsich jugoslávských učňů - vtrhla do kanceláří ústředí Junáka. Tito ničemové pod pohrůžkou zbraní vyvedli představitele junácké organizace před dům, kde je předali komunistickým papalášům. Jak Rudolf Plejner ve svých vzpomínkách "Jak jsem prožíval únorové dny" uvádí, podléhala této ozbrojená banda rozkazům jednoho junáckého /! / činovníka.

R. Plejner tajil po mnoho let jméno šéfa teroristů, který svým jednáním poplival veškeré demokratické zásady výchovy a dal se do služeb komunistické diktatury. Nyní se jeho jméno konečně dostalo na veřejnost.

Zelují pana PhDr. Pavla Macháčka /ul. M. Pujmanové 870, Praha 4/, že v roce 1948 přivedl ozbrojenou skupinu násilníků do skautského ústředí a teroristickými manýry pomáhal komunistům likvidovat Junáka.

Nejde mi na rozum, že pan Macháček je dodnes členem české skautské organizace. Jak je možné, že v ní jsou takoví lidé? JESTRÁB

Třikrát SOS

Kdo by neznal SOS, mezinárodní signál složený z morseových značek, přivolávající pomoc např. ohrožené lodi, jemuž se podkládá význam anglického zvolání "Save our souls!" (Spaste naše duše)? Avšak SOS není pouze mořskou doménou. Dá se různorodě použít i na pevnině. Uvádím tři příklady.

ZMIJÍ SOS

Kdysi jsme podnikli oddílový výlet na hrad Strečno. Výstup ke zřícenině nás dost unavil a tak jsme nahoře všichni uvítali zasloužený odpočinek. Vyhrabali jsme z betohů náležité občerstvení a hodovali. Zmožen jídlem a sluníčkem ulehl jsem do borůvek a dokrmoval se sladkými plody. Rušila mne pouze rodina slepýšů, jejíž členové se mi pořád objevovali mezi nohama a plazili se všelijak vškol. A tak mi nezbylo, než jednoho dotěrného slepýše chytnout, odhodit ho dozadu a dál se šťastně živit borůvkami. "Proboha! Vstaň!", slyšel jsem výkřik vedoucího. Popadl mne a odnesl do bezpečí. "Nemusíš ležet ve zmi-jím hnízde", osopil se, "i když tam jsou sladké borůvky!" A pak už jsem slyšel ustrašené volání: "Zmije! Zmije!" Jenže už bylo pozdě. Splašený plaz, kterého jsem odhodil, uštíkl kameráda. Vmžiku jsem mu ránu rozřízl, krev vysál a vyplívl, ovezel nad i pod zraněním. Potom jsem spatřil v údolí Váhu cvičící vojáky. Popadl jsem signalizační vlajky a neudavně vysílal SOS. Povědlo se. Vojíní brzy reagovali a odpověděli: "Snete nemocného na silnici. Posíláme auto". Vojáci odvezli kameráda do žilinské nemocnice, kde dostal sérum. Vše dobře dopadlo díky signálu SOS.

HŘIBOVÉ SOS

Jenže každé SOS není stejné. Jednou jsme trávili horké léto na táboře u Oravy. Táborníci užívali polední přestávku a ticho rušilo jen bzučení poletujícího hmyzu. Náhle rozřízla

klid skutečné píšťalky: .../---/.../! Někdo z nás byl v nebezpečí! Popadli jsme nože i sekery a vyběhli ve směru stále se ozývající píšťalky. Odvážně jsme se vrhli do houští a opatrně se plížili nízkým porostem. Tam jsme našli nejmolejší táborové vlče Emilka. Šťastně tam sedělo před krásným hřibem obřích rozměrů. Zaraženě jsme zírali na vlče i na hřib a ustrašeně se ptali, kde jako je nebezpečí a jak můžeme pomoci. Emilka odpověď byla nevinná jako jeho duše: "Nic se mi nestalo", pravil šťastně. "Nešel jsem však krásného hřiba. Ale v poledne by se nikdo nepřišel podívat. Tak jsem pískal SOS", vysvětlil věcně. Když jsme se s Emilkem a hřibem vraceli do tábora, nevěděli jsme, zda se máme smát, či zlobit.

TAMTAMOVÉ SOS

Mám před sebou 122. číslo TAMTAMU. Na titulní straně sice čtu, že časopis je nezávislý, avšak

na poslední straně zjišťuji, že TAMTAM přece jenom závislý je. Ano - závislý na ročním předplatném pouhých 15 franků. Čtu, že: "...zeslátn bude pouze předplatitelům...finanční podpory jsou velmi vítány...nemáme peníze". Cítím a v duchu slyším to SOS, které náš TAMTAM vysílá. Apeluji na čtenáře, kteří si TAMTAM oblíbili a nechtějí ho ztratit. Rychle zaplaťte a i něco přidejte. Vše se vrátí v zábavě i v poučení. Nemluvte o dobrém skutku pro mládež i stářež. Old Kiwi říká: "Zahyne-li TAMTAM, budou všichni nežití!!!"

VLK /Bern/

Válenda 94

Na pozvání českých skautů, žijících ve Švýcarsku, jsme v polovině července dorazili na krásné místo u Rýna. Příjemným překvapením nebyla jen krásná příroda v blízkosti vesnice Valendas, ale i milí lidé, kteří nám ochotně pomohli se stavbou tábora.

Poté, co jsme se zabydleli v našich stanech, začali jsme prozkoumávat okolí. Za zmínku stojí naše výprava na tyrkysová jezera pod Kvákovým vedením, kde jsme se též v ledové vodě vykoupani. Šplhali jsme po kopcích, brodili se křišťálovými potůčky, klestili si cestu hustými lesy a obdivovali nádhernou alpskou flóru i faunu. Vyvrcholením našich alpských výprav bylo třídní putování na ledovec, které bylo obrovským zážitkem pro nás pro všechny. Překvapením prvního dne byla nádherná jeskyňka, přímo stvořená pro víly a skřítky. Každý následující den na nás čekala podobná překvapení. Druhý den po namáhavé cestě se před nám vztyčila stříbrná hora, na pohled krásná, ale zrádná. K úpatí jí sahaly sněhové peřiny. Po nebezpečném výstupu na stříbrnou horu Vorab jsme radostí začli zpívat. Při zpáteční cestě do našeho výchozího tábora nám dost vyhládklo a tak jsme se rozhodli v místní salaši poprosit o trochu mléka a sýra. Netoulali jsme se ovšem jenom divočinou, ale podnikli jsme také mnoho výletů do nejzajímavějších historických míst kantonu Graubünden. Okouzly nás maličké venkovské kostelíčky, stejně tak jako ohromná katedrála v Churu.

Každý večer jsme se pak scházeli v kruhu u ohně a vyprávěli si zážitky, které jsme pak jako korálky navlékali na nit a posílali andělíčkům.

Příjemným zpestřením každého večera bylo divadlo, které jsme sami režirovali a hráli na břehu Rýna podle knihy Piseň o Nibeluncích. Tři týdny, ztrávené ve Švýcarsku, pro nás hodně znamenaly. Nejen, že jsme prožili tajemství přírodních krás v jejich výšinách a hlubinách, ale pokusili jsme se především objevit a poznat výšiny i hlubiny nás samých. A snad už teď více rozumíme skautskému heslu "Dělat něco pro druhé", jak nám v mnoha polohách zdůrazňovala naše dobrá víla Pirátka, která vlastně za to všechno může. Za to, že jsme i my sami udělali další krok na cestě k poznání sebe samých děkujeme všem švýcarským skautům a těšíme se na všechna další společná setkání. Srdečně vás všechny zveme do Prahy. A nabídka: byli bychom schopni připravit pro švýcarské skauty prázdninový tábor v Českém Ráji. Byl by zájem?

Zdravíme Cookieho, Pirátku, Kváka, Hříbě a všechny další skutečné kamarády.

Vděční studenti ateliéru sociální terapie a léčebné pedagogiky-

